

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) Mgr. J. J., LL.M., b) A. F. J.**, oba zastoupeni Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2010, č. j. 044247/2010/KUSK, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Višňovka, s. r. o.**, se sídlem Hrdinů 4, Horoměřice, **2) HERSTAV, spol. s r. o.**, se sídlem Michelská 60, Praha 4, **3) FEREX GROUP, spol. s r. o.**, se sídlem Národní 10, Praha 1, **4) AR BUILDING, spol. s r. o.**, se sídlem Patočkova 3/712, Praha 6, **5) H-projekt, s. r. o.**, se sídlem Podolská 5/90, Praha 4, **6) akad. arch. J. H. – s.**, všichni zastoupeni Mgr. Karlem Machánkem, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 7, Praha 2, **7) Obec Horoměřice**, se sídlem Velvarská 100, Horoměřice, **8) Ing. J. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 6 A 85/2010 – 174, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 6 A 85/2010 – 174 (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“), bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2010, č. j. 044247/2010/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobců změnil část výroku rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 16. 6. 2009, č. j. Výst. 332/5-2546-1/1537/08/07-Ku (dále jen „rozhodnutí orgánu prvního stupně“), kterým byla dodatečně povolena stavba bytového domu v katastrálním území Horoměřice. Žalobci proti napadenému rozhodnutí brojili žalobou, na jejímž podkladě městský soud napadené rozhodnutí pro nesoulad dodatečně povolované stavby s územním plánem sídelního útvaru Horoměřice zrušil a současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému [§ 78 odst. 1 a § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení napadeného rozsudku, přičemž k ní připojil návrh na přiznání odkladného účinku.

[2] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil tím, že je nyní vázán právním názorem městského soudu, dle něhož se dodatečně povolená stavba bytového domu nachází na území, které není zastavitelné, z čehož vyplývá pro stěžovatele povinnost po mnoha letech nyní přistoupit k tomu, že zruší rozhodnutí orgánu prvního stupně, kterým byl bytový dům dodatečně povolen, s tím, že s ohledem na územně plánovací dokumentaci obce Horoměřice jej již nebude možné dodatečně povolit. Orgán prvního stupně by tak později musel rovněž zamítnout žádost o dodatečné povolení stavby a nařídít demolici bytového domu. K tomu stěžovatel uvedl, že bytový dům byl v minulosti stavebně dokončen a bylo i vydáno povolení k jeho řádnému užívání. Byty získali noví vlastníci a užívají je na základě platného úředního povolení. Stěžovatel je přesvědčen, že pro tyto jiné osoby, které disponují vlastnickým právem k bytům, by stěžovatelův postup v souladu se závazným právním názorem soudu, tj. zrušení rozhodnutí o povolení stavby, znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by vznikla žalobcům, pokud by Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Pro žalobce by se současný stav, který byl již založen postavením a kolaudací stavby a který trvá již několik let, v ničem nezměnil, neboť bytový dům v jejich sousedství již několik let stojí dokončen. Naproti tomu jsou dle stěžovatelova názoru ohrožována práva vlastníků bytů na užívání jejich bytových jednotek, jakož i jejich jistě nemalé investice, které do zajištění rodinného bydlení vložili, neboť hrozí nepovolení stavby. Za daného stavu tak dle stěžovatele nebude ohrožen žádný důležitý veřejný zájem, pokud v řízení, které nyní bylo rozsudkem městského soudu po 4 letech znovu otevřeno, nebude prozatím pokračováno.

[3] Žalobce svého práva vyjádřit se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyužil.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabýval otázkou, zda správní orgán může v řízení o kasační stížnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku a zda může být jeho návrhu vyhověno, a to v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS: *„I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.“* Z usnesení rozšířeného senátu dále vyplývá, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného), budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatní. S ohledem na samotný obsah stěžovatelova návrhu pak lze odkázat na závěry citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, dle nichž zruší-li krajský soud

pokračování

rozhodnutí správního orgánu, je jeho povinností pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vysloveným v pravomocném soudním rozhodnutí, a to bez ohledu na to, zda ve věci byla podána kasační stížnost. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje-li řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s.

[6] Z výše uvedených důvodů proto nemůže obstát stěžovatelova argumentace, podle které by kasační stížnosti měl být přiznán odkladný účinek vzhledem k tomu, že v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí bude nucen zrušit rozhodnutí orgánu prvního stupně, což bude mít další důsledky. Nejvyšší správní soud na tomto místě uvádí, že ačkoli zde existuje procesní rovnost mezi účastníky soudního řízení (žalobcem a žalovaným) co do práva obou obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností, nemůže to v žádném případě znamenat, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ustanou až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Takový účinek podání kasační stížnosti nemá a ani mít nemůže, neboť kasační stížnost není řádným, ale mimořádným opravným prostředkem. Stejně jako účastník správního řízení nemůže samotným podáním kasační stížnosti vyloučit účinky právní moci a vykonatelnosti případného zamítavého soudního rozhodnutí, nemůže tak učinit ani správní orgán svou kasační stížností směřující proti rozsudku zrušujícím.

[7] Je tedy zřejmé, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti představují logický důsledek rozhodovací činnosti správních soudů a bez dalšího nemohou být důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] K tvrzení stěžovatele, že uvedeným postupem v souladu s napadeným rozsudkem hrozí vážná újma právům třetích osob, jmenovitě vlastníkům bytů v předmětném bytovém domě, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek pouze v souvislosti s nepoměrně větší újmou **na straně žalobce** (zde stěžovatele). Není tedy přípustné, aby stěžovatel argumentoval hrozbou újmy, která se nevztahuje k němu, nýbrž ke třetím osobám, jež jsou na něm zcela nezávislé. Stěžovatel pak není v pozici, kdy by byl oprávněn v soudním řízení hájit zájmy jiných účastníků, a to zejména z toho důvodu, že jakožto správní orgán hájí zákonnost svého rozhodnutí, nikoliv partikulární zájmy účastníků správního řízení, o nichž svým rozhodnutím rozhodl. V této souvislosti lze připomenout povinnost nestrannosti správních orgánů při výkonu veřejné moci. Pokud by bylo přípustné, aby správní orgán hájil v soudním řízení zájmy účastníků správního řízení (ať již by tyto měly postavení osob zúčastněných na soudním řízení, či se soudního řízení vůbec neúčastnily), přestal by být nestranným vykonavatelem veřejné moci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2008, č. j. 1 As 79/2008 – 105; všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[9] Stěžovatel rovněž uvedl, že nepřiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti reálně hrozí, že orgán prvního stupně bude nucen nařídít demolici daného bytového domu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje, že faktickému odstranění stavby musí předcházet řízení o odstranění stavby, jehož účastníky jsou v souladu s § 129 odst. 10 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu

(stavební zákon), i majitelé bytů v daném bytovém domě a mohou tak během řízení uplatňovat svá práva, a to i soudní cestou. Nelze však směřovat řízení o vydání stavebního povolení včetně jeho soudního přezkumu s řízením o odstranění stavby. Tato procesní diferenciací obou jmenovaných typů řízení, jejichž předmět je zcela odlišný, brání tomu, aby jako újma v rámci řízení o vydání stavebního povolení (a to i ve fázi soudního přezkumu) bylo uplatňováno nebezpečí odstranění stavby. Dostatečnou ochranu před touto potenciální újmou poskytne majitelům bytů v uvedeném bytovém domě případné řízení o odstranění stavby, včetně soudního přezkumu vydaného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se však zabývá v řízení o této kasační stížnosti toliko fází vydání stavebního povolení. Z tohoto hlediska jsou veškeré úvahy o hrozbě odstranění stavby spekulací a nesouvisejí s předmětem tohoto řízení.

[10] Po zhodnocení stěžovatelova návrhu tak Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku podle § 107 a § 73 odst. 2 s. ř. s. v daném případě nejsou naplněny, a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti výrokem tohoto usnesení zamítl.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nikterak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu